

Arrest

nr. 308 323 van 14 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOURI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en in aanwezigheid van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 4 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 5 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Duitsland op 16 juli 2022 (Eurodac). De dienst Voogdij van de FOD Justitie heeft een voogd aangesteld gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd van rechtswege beëindigd eind april 2024.

1.2. Op 31 augustus 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 31 augustus 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 05/08/2022
Overdracht CGVS: 18/04/2023

In het kader van je verzoek om internationale bescherming vond je persoonlijk onderhoud plaats op 19 juli 2023 van 14.07 u tot 16.22 u op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Je advocaat, Meester Brecht De Schutter, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud. Ook je voogd, M.(...) D.(...) was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. Je bent een soennitisch moslim. Je bent 17 jaar oud. Je werd geboren in het dorp Naghrak, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar je verbleef tot je vertrek in de vroege lente van 2022. Je studeerde tot de achtste graad en ging vijf of zes maanden naar de madrassa. Jullie leefden van het salaris van je broer.

Je broer M.(...) werkte acht jaar voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en werd sergeant. De Taliban bedreigde hem, vertelde hem dat hij met zijn werk moest stoppen, stuurde dreigbrieven en gooide granaten naar jullie huis. Daarbij maakten ze ook duidelijk dat ook jullie, de gezinsleden van je broer, gevaar liepen.

Vier of vijf maanden voor de machtsovername van 15 augustus 2021 pakte de Taliban je broer op terwijl hij onderweg naar huis was vanuit Kabul, ze sloegen hem en hielden hem één tot drie nachten vast, waarbij ze hem pas vrijlieten toen hij beloofde dat jij, zijn jongere broer, voor hen zou komen werken om bommen te plaatsen en goederen te vervoeren voor hen. Na zijn vrijlating kwam je broer terug op die belofte, waarop de Taliban nog meer dreigbrieven stuurde met de boodschap dat ze jullie zouden opblazen, maar voor de machtsovername werden jullie beschermd door de aanwezigheid van de overheidstroepen in jullie regio. Na de machtsovername en de afkondiging van amnestie door de Taliban leverde je broer zijn wapens in, waarna hij twintig dagen tot een maand thuis doorbracht. Op een avond gingen jij en je gezin op ziekenbezoek bij de vrouw van je paternale oom, maar je broer bleef thuis. Toen jullie de volgende ochtend thuis kwamen, bleek je broer ontvoerd te zijn door de Taliban, die ook jullie huis overhoop hadden gehaald. Je moeder begon rond te vragen naar je broer, maar kreeg nul op het rekest. De Taliban kwam terug naar je dorp om naar jou te vragen, waarna je twee nachten bij je paternale oom doorbracht, die je naar het buitenland stuurde.

Toen je in Turkije was, vernam je dat je vader was overleden op natuurlijke wijze.

De Taliban bleef langskomen om naar jou te vragen, dus je moeder, zus en jongere broers verhuisden naar het huis van je paternale oom, die ondertussen ook overleed, in Jalalabad. De zoon van je paternale oom zorgt voor hen.

Je vluchtte via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Slowakije, Tsjechië en Duitsland naar België, waar je op 5 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Onderweg verbleef je twee maanden in Iran en drie maanden in Turkije.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je jouw taskara, de taskara van je broer, vergunningen, kaarten, certificaten en foto's in verband met zijn werk, zijn bankkaart, een bevestiging van het overlijden van je vader en de taskara van je vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolgd te worden door de Taliban omwille van de job van je broer en omdat je weigerde om gerekruteerd te worden door hen. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat je broer opgepakt werd.

Rekening houden met je verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van je broer plausibel is.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke zaken aan. De Taliban pakte je broer namelijk op (CGVS p. 10) en moet dus duidelijk niet meer op zoek naar hem. Als reden voor jouw vrees voor vervolging haal je aan dat ze jou willen oppakken omwille van de job van je broer en omdat ze je eerder hadden gevraagd voor hen te werken (zie infra) (CGVS p. 13-14). Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is echter onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je verklaart namelijk dat je moeder, zussen en jongere broers naar het huis van je paternale oom verhuisden zonder grote problemen (CGVS p. 8) en ook je vader dicht je geen problemen toe tot aan zijn natuurlijke dood, ondanks zijn zoektocht naar je broer na diens arrestatie, die hem naar het districtshuis en andere plekken waar de Talibanoverheid resideerde bracht (CGVS p. 13-14). Je toont niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Ten tweede weet je je verklaringen over de poging van de Taliban om je te rekruteren niet aannemelijk te maken. Jij verklaart namelijk dat de Taliban je broer vier à vijf maanden voor de machtsovername oppakte en dat ze hem pas lieten gaan toen hij beloofde dat jij voor hen zou werken (CGVS p. 9; 11). Als reden daarvoor gaven ze op dat jij nog jong was en dat niemand je zou verdenken, waardoor je voor de Taliban kon spioneren en bommen kon plaatsen (CGVS p. 11). Ten eerste dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.

Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke

belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten, integendeel. Je verklaart namelijk dat je niemand kende bij de Taliban en dat de enige reden dat ze jou voor hen wilden laten werken de job van je broer was en je jonge leeftijd, waardoor je onschuldig zou lijken (CGVS p. 11). Geen van beide redenen is echter overtuigend. Dat je broer acht jaar voor het leger werkte en daarbij de rang van sergeant bij de special forces bereikt, zou er namelijk net toe leiden dat de Taliban nog minder vertrouwen in jou zou hebben als strijder, aangezien je loyaliteit hierdoor duidelijk onder druk komt te staan. Deze twijfel zou natuurlijk nog versterkt worden sinds ze je broer oppakten. Wat je jonge leeftijd betreft, benadrukt het Commissariaat-Generaal dat het loutere feit dat je een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat je behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn je regio van herkomst, je familiale en tribale banden, je persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van jouw vraag naar internationale bescherming, waarbij je je vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Daarnaast zorgen de specifieke omstandigheden van het besluit van de Taliban om jou gedwongen te rekruteren er ten tweede voor dat je je verklaringen hieromtrent nog minder aannemelijk weet te maken. Het is namelijk absurd dat de Taliban de hand had kunnen leggen op jouw broer, een sergeant van de special forces, en dat ze hem dan simpelweg zouden vrijlaten voor een duidelijk niet hard te maken belofte dat jij hen zou vervolgen als zestienjarige scholier (CGVS p. 12).

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan.

Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je tot de achtste graad naar school ging en vijf of zes maanden naar de madrassa ging (CGVS p. 8). Je bezoekt op vrijdag ook een Afghaanse moskee in Antwerpen (CGVS p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je neerlegde ter staving van je relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara's die je neerlegt ondersteunen namelijk enkel je verklaringen over jouw identiteit en die van je vader en broer, die in het kader van deze beslissing niet fundamenteel betwist worden. De andere documenten van je broer ondersteunen enkel je verklaringen over de job van je broer, die ook niet fundamenteel betwist wordt in het kader van deze beslissing. De bevestiging van het overlijden van je vader ondersteunt ten slotte ook enkel je verklaringen over dit overlijden, die ook niet fundamenteel betwist worden in het kader van deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de opmerkingen van je advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Het verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 48/3, 48/6 en 57/1 Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het artikel 3 EVRM”.

Verzoeker wijst erop dat hij niet louter door de taliban gezocht wordt omwille van het lidmaatschap van zijn broer bij ANA, dat overigens niet betwist wordt, maar in de eerste plaats omdat hij zich niet gemeld heeft na de vrijlating van zijn broer. Verzoeker beweert zoals aangegeven geen vervolging te riskeren om die eerste reden. Hij wijst erop dat de taliban hem initieel wilde rekruteren om zijn broer te bestraffen die bij ANA werkte. Zijn huidige vrees bestaat er echter in om vermoord, of in elk geval fysiek vervolgd te worden door de Taliban omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het toenmalige verzoek van de Taliban om zich aan te sluiten.

Verzoeker geeft duidelijk aan dat hij niet als gewone strijder zou moeten werken, maar specifieke opdracht(en) zou moeten vervullen omwille van zijn jonge leeftijd, waardoor hij niet verdacht zou worden. Verzoeker zou dus ingezet worden omwille van zijn jonge leeftijd, en vermoedelijk ingezet worden voor zelfmoordaanslagen.

De bestreden beslissing verwijst voor de stelling dat gedwongen rekrutering niet voorkomt naar drie rapporten. Twee daarvan, namelijk de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 en het rapport van EUAA *“Targeting of Individuals”* van 2022, zijn niet relevant. Het blijkt duidelijk dat dit informatie betreft over de praktijk van de taliban sinds de machtsovername, terwijl de poging tot rekrutering van verzoeker plaatsvond daaraan voorafgaand. Het derde rapport waar de bestreden beslissing naar verwijst, namelijk *“EASO Recruitment by armed groups”* van 2016, is zeer genuanceerd en stelt zeker niet zonder meer dat gedwongen rekrutering niet voorkwam voor de machtsovername. Uit dit rapport blijkt dat de vrijwilligheid van de aansluiting van jongeren bij de taliban relatief is. De commissaris-generaal maakt dus duidelijk een veel te strenge interpretatie van zijn eigen bronnen, ten nadele van verzoeker. Daarmee schendt hij de materiële motiveringsplicht.

Volgens andere bronnen daarentegen kan er geen twijfel bestaan over het feit dat er minstens voor de machtsovername wel degelijk door de taliban beroep werd gedaan op gedwongen rekrutering van tieners. Verzoeker citeert landeninformatie hieromtrent. Dat verzoeker verplicht was om zich aan te sluiten en taken te doen zoals hij die omschrijft (boodschappen overbrengen, bommen plaatsen) zijn dus typisch taken die worden gerapporteerd. Verzoekers verklaringen worden dus bevestigd door objectieve rapportage.

Dat de commissaris-generaal stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer werd vrijgelaten door de taliban na een loutere belofte dat verzoeker zich zou aanmelden, is een loutere hypothese die geen ondersteuning vindt in objectieve bronnen in het administratief dossier. In elk geval heeft verzoeker duidelijk verklaard dat zijn broer slechts na wrede martelingen, ernstige bedreigingen en beloftes werd vrijgelaten.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing een volstrekt foutieve inschatting heeft gemaakt van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekers verklaringen worden ondersteund door objectieve rapportage en zijn in lijn met de bepalingen uit artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vreest vervolging omwille van zijn politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Naast de redenen die verzoeker ertoe genoopt hebben om Afghanistan te verlaten, vreest hij ook vervolging in geval van terugkeer omwille van zogenaamde “*verwestersing*”.

Bij de eventuele terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, zal de taliban er onvermijdelijk achter komen dat verzoeker in het Westen heeft gewoond. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten zonder op dat moment in het bezit te zijn van een Afgaans paspoort. De reisweg werd door de commissaris-generaal niet in twijfel getrokken. Als verzoeker nu terug moet reizen naar Afghanistan, zal dit zijn met ofwel een Afgaans paspoort afgegeven door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer (afgegeven door dezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), die in ieder geval zijn verblijf in het Westen zal verraden. Indien verzoeker met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen. Verzoeker loopt dan ook het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie omtrent het risico voor verwesterde Afghanen die enige tijd in het buitenland hebben gewoond. Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoontes die fundamenteel zijn voor hun identiteit, zeker als zij, zoals verzoeker, tijdens de identiteitsvormende jaren in België zijn aangekomen.

Naast het risico op vervolging door de taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (artikel 48/3, § 2, lid 2, a), van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst op het feit dat hij op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet waardoor hij zijn identiteitsbepalende levensfase hoofdzakelijk in het Westen heeft doorgebracht en nog steeds doorbrengt. Verder verblijft hij intussen al een jaar in België en is hij al meer dan twee jaar (van kort na de machtsvername in augustus 2021) niet meer in Afghanistan. Verzoeker komt uit de provincie Nangarhar, waar de taliban traditioneel al zeer sterk stond en waar conservatieve waarden nog meer dan elders in het land heersen. Hij is een etnische Tadzjiek die Dari spreekt en daardoor tot een minderheid behoort in de provincie Nangarhar, waar de meerderheid etnische Pashtoen zijn die Pashtoe spreken. Om die reden alleen al zal bij hem nog meer aan zijn loyaliteit aan de taliban getwijfeld worden, aangezien de taliban traditioneel bestaat uit leden van de Pashtoe-etnie. Verzoeker heeft een heel normale omgang met meisjes en vrouwen ontwikkeld. Op school en tijdens taallessen krijgt hij les in gemengde groepen en gaat hij op een amicale wijze met hen om hetgeen in de huidige Afgaanse context ondenkbaar is. Hij behoudt zich het recht voor om in de verdere loop van de procedure hieromtrent nog stukken bij te voegen. Verzoeker wijst er voorts op dat hij nog steeds minderjarig is, zodat ingevolge artikel 57, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn hoger belang als kind een doorslaggevende overweging moet zijn bij het nemen van een beslissing. In de thans bestreden beslissing blijkt nergens uit dat de commissaris-generaal dit hoger belang mee in rekening heeft gebracht bij de evaluatie van de risico's op vervolging in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker meent dat er ook een objectief risico bestaat in geval van terugkeer omwille van zijn gepercipieerde verwestersing in de ogen van de taliban. Dit geldt temeer omdat er in feite momenteel geen betrouwbare informatie voorhanden is over de behandeling van terugkeerders door de Taliban.

Gelet op de twijfel die er bestaat over de risico's voor terugkeerders naar Afghanistan, en het gebrek aan duidelijke rapportage hierover, verdient verzoeker op dit punt minstens het voordeel van de twijfel, temeer gelet op zijn specifieke profiel. De commissaris-generaal diende in elk geval rekening te houden met alle elementen die hem gekend zijn in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de kritiek omtrent het gebrek aan betrouwbare actuele bronnen evenzeer geldt voor de rapportage omtrent de zogenaamde verbeterde algemene veiligheidssituatie, voor wat betreft de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op het NANSEN-rapport. Verzoeker wijst er op dat er alleszins geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waar verzoeker van afkomstig is. Er is op dit ogenblik met andere woorden onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat de commissaris-generaal zich beroept op informatie, die zelfs als ze betrouwbaar zou zijn, alleszins al gedateerd is. Voor de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst verweerder naar een Cedoca-document van 5 mei 2022 dat op datum van de redactie van huidig verzoekschrift al 15 maanden oud is, en naar een rapport van EUAA van augustus 2022, dat ook al 12 maanden geleden is. De commissaris-generaal dient zich, in het kader van de evaluatie van de nood aan bescherming in het kader van een intern gewapend conflict, te baseren op de meest recent mogelijke informatie. Informatie die op datum van de beslissing al meer dan een jaar oud is, is niet dienstig in een land waar de veiligheidssituatie volatiel is en dus snel kan omslaan. Bovendien is de commissaris-generaal bij uitstek de partij die het meest toegang heeft tot bronnen omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan zodat het in de eerste plaats aan hem toekomt om hieromtrent informatie bij te brengen.

Verzoeker wijst erop dat het gehanteerde toetsingskader, tot stand gekomen in de zaak "*M'bodj*", waarbij vereist wordt dat de schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, dat een risico specifiek en individueel van aard moet zijn en dat een verzoeker moet aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling met name een situatie van extreme armoede waarbij een verzoeker niet meer in zijn of haar elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien, niet in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM. De notie van intentionele weigering of ontzegging als een 'trigger' voor non-refoulement is restrictiever dan de jurisprudentie van het EHRM en leidt mogelijks tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De conclusies van het Hof van Justitie rusten bovendien op overweging 35 van de Richtlijn 2011/95/EU die, gezien de bewoordingen 'individuele bedreiging', eerder gericht is op de interpretatie van artikel 15 (c) dan artikel 15 (b), van de richtlijn. Verzoeker wijst erop dat de beoordeling van de preciaire socio-economische en humanitaire omstandigheden (ook) moet gebeuren aan de hand van het toetsingskader uitgewerkt door het EHRM in de zaken "*M.S.S. en Sufi en Elmi*". Dit houdt in dat er nagegaan moet worden of de preciaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van actoren. Deze acties hoeven dus niet per se intentioneel of gericht te zijn op een individu of groep van personen. Indien er sprake is van directe of indirecte acties, moet vervolgens worden overwogen in hoeverre een verzoeker in staat zal zijn om in zijn of haar eigen basisbehoeften te voorzien, zoals voedsel, hygiëne, en accommodatie, de kwetsbaarheid van de verzoeker voor wat betreft mishandeling moet worden beoordeeld alsook het vooruitzicht dat de situatie in Afghanistan binnen afzienbare tijd zal verbeteren. Daarbij is het niet noodzakelijk dat het risico op extreme armoede specifiek en individueel van aard is nu dit de bescherming onder artikel 3 van het EVRM illusionair zou maken. Het niet of beperkt toegankelijk zijn van socio-economische rechten (zoals recht op huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling en voedsel) in Afghanistan is volgens de rechtspraak van het EHRM een cumulatief en/of verzwarend element bij de beoordeling van een verwijderingsmaatregel in het licht van artikel 3 van het EVRM en dus of er sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel.

De evaluatie van de directe en indirecte acties van de taliban moet voornamelijk gebaseerd worden op informatie van de agentschappen van de Verenigde Naties gezien hun autoriteit en het feit dat de VN-agentschappen toegang hebben tot zowel de *de facto* autoriteiten in Afghanistan en het Afghaanse grondgebied. Verzoeker verwijst naar een actueel rapport van de Verenigde Naties omtrent de humanitaire situatie in Afghanistan en de rol van de taliban hierin. Er kan geconcludeerd worden dat de humanitaire crisis overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van de taliban, de *de facto* autoriteiten. Daarmee is de situatie in Afghanistan in grote mate vergelijkbaar met de situatie in Somalië in "*Sufi en Elmi*". Vervolgens moet volgens de rechtspraak van het EHRM in de zaken "*M.S.S.*" en "*Sufi en Elmi*" ook beoordeeld worden hoe verzoeker aan voedsel zal kunnen geraken, in zijn hygiëne zal kunnen voorzien, accommodatie zal kunnen vinden, en hoe kwetsbaar een verzoeker zal zijn voor mishandeling. Hierbij moet het sociaal netwerk in rekening worden genomen. Het gebrek aan een sociaal netwerk maakt een persoon die terugkeert naar Afghanistan in het bijzonder kwetsbaar om terecht te komen in een situatie van extreme armoede.

Concreet heeft verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan slechts een zeer beperkt familiaal netwerk. Zijn vader is overleden, zijn oudste broer is ontvoerd. Zijn moeder is met haar resterende kinderen naar het huis van de paternale oom in Jalalabad verhuisd.

Deze paternale oom is intussen zelf overleden. Het gezin leeft dus zoals de meerderheid van de Afghaanse bevolking momenteel in absolute armoede, en er zou in geval van terugkeer naar verzoeker gekeken worden

om als kostwinner tussen te komen, een taak die uitzonderlijk zwaar voor hem zou zijn gelet op zijn jonge leeftijd, en hoe dan ook onmogelijk gelet op de besproken belabberde socio-economische situatie in Afghanistan.

Met betrekking tot terugkeerders rapporteert de VN dat 54% gebrek heeft aan onderdak, 32% gebrek aan kansen op een job, 26% gebrek aan land en 19% gebrek aan documentatie. Al deze zaken zijn noodzakelijk in het opnieuw kunnen starten van hun leven. Bij gebrek hieraan is dit onmogelijk. Het bovenstaande in rekening genomen is er immers een bijzonder groot risico dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede terechtkomt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg moet aan verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. In een aanvullende nota van 3 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*" van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan – Country Focus*" van december 2023;
- het EUAA-rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota van 11 april 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- verklaring leerkrachtenteam van 1 maart 2024 (stuk 1);
- attest Mind-Spring programma (stuk 2);
- loonfiches (stuk 3);
- attest vzw Stormkop ter staving van vrijwilligerswerk (stuk 4);
- overlijdensakte broer O. met Engelse vertaling (stuk 5).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De Raad merkt allereerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 28 augustus 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 15; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld.

Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Bovenal merkt de Raad op dat verzoeker eind april 2024 meerderjarig is geworden.

Verzoeker volhardt in zijn vrees. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het eerste deel van zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *"Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolgd te worden door de Taliban omwille van de job van je broer en omdat je weigerde om gerekruteerd te worden door hen. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.*

Ten eerste blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat je broer opgepakt werd.

Rekening houden met je verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van je broer plausibel is.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke zaken aan. De Taliban pakte je broer namelijk op (CGVS p. 10) en moet dus duidelijk niet meer op zoek naar hem. Als reden voor jouw vrees voor vervolging haal je aan dat ze jou willen oppakken omwille van de job van je broer en omdat ze je eerder hadden gevraagd voor hen te werken (zie infra) (CGVS p. 13-14). Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is echter onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je verklaart namelijk dat je moeder, zussen en jongere broers naar het huis van je paternale oom verhuisden zonder grote problemen (CGVS p. 8) en ook je vader dicht je geen problemen toe tot aan zijn natuurlijke dood, ondanks zijn zoektocht naar je broer na diens arrestatie, die hem naar het districtshuis en andere plekken waar de Talibanoverheid resideerde bracht (CGVS p. 13-14). Je toont niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden."

Waar verzoeker verder stelt dat twee van de rapporten over gedwongen rekrutering waar de bestreden beslissing zich op baseert niet relevant zijn omdat deze dateren van na de machtsvername, benadrukt de Raad dat het EASO-Rapport "Recruitment by armed groups" van 2016 wel degelijk van voor de machtsvername dateert. Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing dat hij zijn gedwongen rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt door louter te stellen dat dit laatste EASO-rapport niet zonder meer stelt dat gedwongen rekrutering niet voorkwam voor de machtsvername. De Raad acht de volgende vaststellingen van de bestreden beslissing aldus correct en pertinent: *"Ten tweede weet je je verklaringen over de poging van de Taliban om je te rekruteren niet aannemelijk te maken. Jij verklaart namelijk dat de Taliban je broer vier à vijf maanden voor de machtsvername oppakte en dat ze hem pas lieten gaan toen hij beloofde dat jij voor hen zou werken (CGVS p. 9; 11). Als reden daarvoor gaven ze op dat jij nog jong was en dat niemand je zou verdenken, waardoor je voor de Taliban kon spioneren en bommen kon plaatsen (CGVS p. 11). Ten eerste dient er op gewezen te*

worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten, integendeel. Je verklaart namelijk dat je niemand kende bij de Taliban en dat de enige reden dat ze jou voor hen wilden laten werken de job van je broer was en je jonge leeftijd, waardoor je onschuldig zou lijken (CGVS p. 11). Geen van beide redenen is echter overtuigend. Dat je broer acht jaar voor het leger werkte en daarbij de rang van sergeant bij de special forces bereikt, zou er namelijk net toe leiden dat de Taliban nog minder vertrouwen in jou zou hebben als strijder, aangezien je loyaliteit hierdoor duidelijk onder druk komt te staan. Deze twijfel zou natuurlijk nog versterkt worden sinds ze je broer oppakten. Wat je jonge leeftijd betreft, benadrukt het Commissariaat-Generaal dat het loutere feit dat je een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat je behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn je regio van herkomst, je familiale en tribale banden, je persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van jouw vraag naar internationale bescherming, waarbij je je vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk."

"Daarnaast zorgen de specifieke omstandigheden van het besluit van de Taliban om jou gedwongen te rekruteren er ten tweede voor dat je je verklaringen hieromtrent nog minder aannemelijk weet te maken. Het is namelijk absurd dat de Taliban de hand had kunnen leggen op jouw broer, een sergeant van de special forces, en dat ze hem dan simpelweg zouden vrijlaten voor een duidelijk niet hard te maken belofte dat jij hen zou vervoegen als zestienjarige scholier (CGVS p. 12).

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

De Raad bemerkt inzake verzoekers opgeworpen Tadzjiekse origine dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine noch van enige banden met de NRF en er tevens niet kan vastgesteld worden dat verzoeker afkomstig zou zijn uit de provincie Baghlan. In het licht van deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn. Wat het gegeven dat verzoeker Dari spreekt betreft, moet de Raad vaststellen dat uit de beschikbare informatie geenszins blijkt dat Afghanen (al dan niet van Tadzjiekse origine) die Dari spreken, hetgeen een van de officiële landstalen is en wordt gesproken door een groot deel van de bevolking, worden aangeduid als zijnde een (mogelijke) risicogroep. Een vrees voor vervolging dient bovendien *in concreto* te worden aangetoond zodat een algemene verwijzing naar een van de landstalen niet kan volstaan, ook niet met verwijzing naar verzoekers Tadzjiekse origine gelet op de bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Verzoeker heeft overigens in de administratieve procedure ten overstaan van het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken geen vrees wegens zijn taal opgeworpen. Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging zou hebben omwille van het feit dat hij Dari spreekt. Gelet op voorgaande bevindingen maakt

verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn Tadzjiekse afkomst en naar het gegeven dat hij Dari spreekt, al dan niet in combinatie met zijn verblijf in het buitenland, geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees of enig reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt *in casu* dat hij op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet waardoor hij zijn identiteitsbepalende levensfase hoofdzakelijk in het Westen heeft doorgebracht en nog steeds doorbrengt. Verder verblijft hij intussen al meer dan een jaar in België en is hij al meer dan twee jaar (van kort na de machtsovername in augustus 2021) niet meer in Afghanistan. Verzoeker komt uit de provincie Nangarhar, waar de taliban traditioneel al zeer sterk stond en waar conservatieve waarden nog meer dan elders in het land heersen. Hij is een etnische Tadzjiek die Dari spreekt en daardoor tot een minderheid behoort in de provincie Nangarhar, waar de meerderheid etnische Pashtoens zijn die Pashtoe spreken. Om die reden alleen al zal bij hem nog meer aan zijn loyaliteit aan de taliban getwijfeld worden, aangezien de Taliban traditioneel bestaat uit leden van de Pashtoe-etnie. Verzoeker heeft een heel normale omgang met meisjes en vrouwen ontwikkeld. Op school en tijdens taallessen krijgt hij les in gemengde groepen en gaat hij op een amicale wijze met hen om hetgeen in de huidige Afghaanse context ondenkbaar is. Hij legt in zijn aanvullende nota een verklaring van het leerkrachtenteam, een attest van het Mind-springprogramma, loonfiches en een attest van vzw Stormkop ter staving van zijn verwestering neer.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was 16 jaar oud toen hij in België is aangekomen. Verzoeker heeft als kind en ook tijdens zijn tienerjaren in Afghanistan gewoond en is er tot zijn tweede middelbaar naar school geweest. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds augustus 2022 in België heeft verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Dari, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en heeft nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen, maar wijzen hoogstens op zijn integratie, wat niet hetzelfde is als verwestering. Verzoeker stipt nog aan dat hij geen Afghaanse reisdocumenten heeft en dat hij geïdentificeerd zal worden bij terugkeer. Hij stelt bijkomend dat er een risico-inschatting dient te gebeuren van de gevolgen van terugreizen naar Afghanistan met een EU-Laissez Passer. Dergelijk betoog is echter niet dienstig nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Zoals hierboven uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban of door zijn omgeving. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Wat betreft de door de verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn broer O. moet opgemerkt worden dat dit document een kopie betreft waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Daarnaast dient een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP